

No més drets sense deures.
 No més deures sense drets.
 Els drets individuals són imprescriptibles, illegislables é inalienables. • Legislar la Llibertat baix pretext de garantir-la, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat aliena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • L'embruït milionari que baix pretext de mentida moralitat y à la sombra de sas riquesas mal adquiridas persegueix à qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels sers més envilit, degradats y desprezables de la Naturalesa. •

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense mistificacions ni atenuants de cap mena, tant si es veu perseguida per hipòcritas farsants, com si sent l'aplausament de la gent verdaderament honrada y digna. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada à cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sens compromisos ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, 1 pesseta trimestre. — Estranger, 2
 Las suscripciones se pagan per anticipat

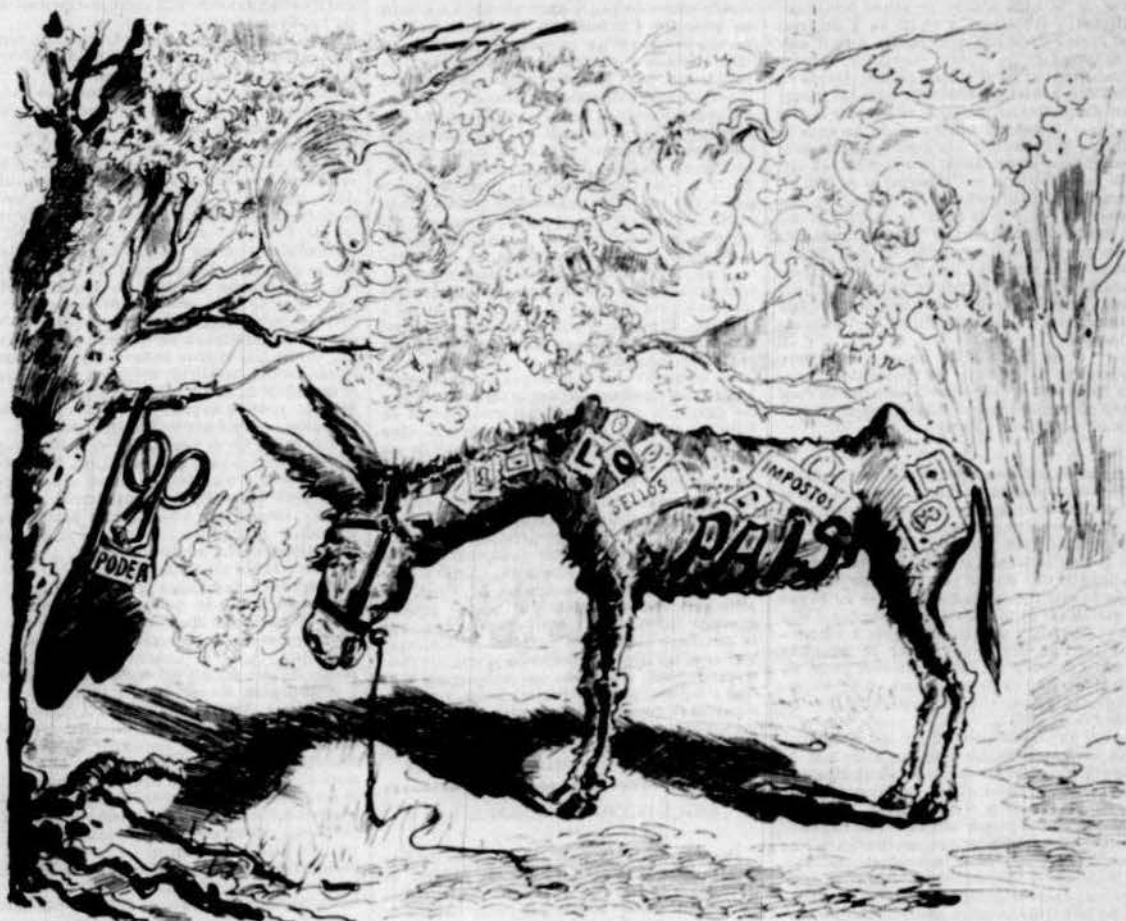
ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.º, BARCELONA

Per pagos s'admeten llibranças del Giro Mútuo, lletres de facil cobro y sellos de 15 centims. No s'admeten llibranças especials de periòdics.

PREUS DE VENDA

Número solt, 5 centims. — 30 exemplars, 1 pta.
 Surten lliures puntualment cada divendres

ELS ESQUILADORS (Trenca-closcas)

Mirant aquet ruc nafrat
 am la mostra aquí present;
 ¿qui, buscant, no haurà trobat
 als que li donan torment?

REPARACIÓ A UNA INJUSTICIA Y ARGUMENT CONTRA LA PENA DE MORT

No hi hà cap obrer que s'ocupi poc ó molt de la cosa pública que no conegui la tragedia de Chicago.

Una *huelga*; una carga de la policia; una mà desconeguda que tira una bomba; un procés incoat amb totes las iniquitats extralegals; un Jurat incompetent é interessat; quatre forcas, un suicidi y tres cadenas perpetuas. Tal és, en pocas paraulas, el resum de la tragedia que tingué per calvari l'opulenta Chicago, capital de l'estat d'Illinois de la gran republica federal nort-americana.

En tots els tons havian dit els partidaris de las ideas profesadas pels mártirs qu'aqueu procés y aquellas condemnas havian sigut una de las monstruositats més abominables comesas en nom de la justicia; més si això era cregut per la classe obrera, la burguesia creya ó feya veure que creya qu'aquellas sentencias s'havian dictat amb algun raig ó esperit de justicia.

Més avuy ja no hi hà dupte: la meteix autoritat que va autorisar la execució de la pena de mort en las personas de Spies, Parsons, Engel, Fischer y Lingg, el meteix governador jefe de l'estat del Illinois ha publicat un document oficial analisant y revisant la sentència que va privar de la vida á cinc personas honradas, intel·ligents y laboriosas, y en ell ve a declarar qu'el Jurat va resultar poc menos qu'un concili de linsadors, qu'el jutje instructor va prevaricar triant el Jurat entre gent interessada en contra dels acusats; y analisant totes las indignitats d'aquell célebre procés ve a sentar la més rotunda y categòrica afirmació de qu'aqueu sentència va constituir una gran injusticia qu'és necessari reparar fins ahont siga possible, en virtut de lo qual mana que desseguida es posi en llibertat á Fielden, Schwab y Neebe, els dos primers indultats de la pena de mort y el darrer condemnat á presiri en aquell monstruos procés que determina una de las més negras tacas sobre la republica dels Estats Units, que, prenent sir model de pobles lliures, en aquest procés s'acreditá d'esser una nació tant despotica y tirànica com l'imperi de Russia ó el sultanat de Turquia.

Y, en efecte, el dia 26 del passat mes de Juny d'aquest any van obrirse las portas del presiri de la Joliet ahont cumplian la seva inicu condemna els mártirs que no havian pujat els graons del patibul de Chicago...

La reabilitació dels mártirs del 1.er de Maig de 1886 és completa, és digna, és total. L'Estat que va condemnarlos no els perdona, no, sino que diu senzillament que «amb ells es va cometre una gran injusticia falsejant el Jurat y forçant la sentència, que, resultant per lo tant nula de tota nulitat pels efectes de justicia, no queda més remey que reparar en tot lo que siga possible las injusticias qu'á la sombra d'ella es van cometre» y en virtut d'aquesta categòrica y terrible afirmació *repara la injusticia* fent obrir de bat á bat las portas de la presó als condemnats que va deixar encara vius l'iniquitat burguesa y autoritaria, comesa l'onze de Novembre de 1887.

Veritat qu'els companys qu'el dia 26 del mes darrer recobraren la llibertat han estat més de set anys presos sufrint danys incalculables que no repara may l'Estat qu'els causa; mes, al fi, han vist-ells meteixos sa reabilitació, han contemplat pels seus propis ulls l'obra de la justicia pura sense mistificacions ni convencionalismes. Però y els cinc individus que van perdre la vida á consecuencia d'aqueu sentència que l'actual governador de l'estat d'Illinois declara injusta ¿com poden reabilitarse? ¿com poden esser resuscitats de la freda tomba? ¿qui torna el marit á la viuda, el pare als orfes, els companys als partidaris de generosas ideas? ¡Ay! La pena de mort, aquesta ignominia de l'actual civilisació, tindria de borrarre de tots els Còdigs no més que per la sola consideració de no donar-hog á que pugan ser reparats els

danys que causa quan s'aplica per equivocació, error judicial ó mala fe més ó menos manifesta.

¡Els sacrificats á Chicago són declarats ignocents prop de sis anys després de la seva violenta mort! Quin honor per l'Estat que va matarlos! ¡El meteix, per boca del seu primer magistrat, ve á declarar-se assessi amb las circunstancias agravants de premeditació y alevosia! No hagués pronunciat las sentencias de mort, ó á lo menos no las hagués executadas, y tant negra taca no embrutaria avuy l'istoria de la gran republica americana, puix l'acte de venjança de 1887 s'esborraria casi del tot en 1893 confessant la culpa y reabilitant l'ignocencia, no com avuy, que sols s'ha pogut fer fins ahont ha sigut possible, sino que allavors la reabilitació hauria resultat digna, total, completa.

L'actual governador de l'estat d'Illinois, Altgeld, mereix bé de l'humanitat per l'entresa de caràcter qu'ha demostrat en aquesta qüestió y el ferm esperit de justicia que l'ha impulsat á fer la reabilitació en els termes qu'ho hà fet. Una autoritat á l'estil d'Espanya y de molts altres punts, no hauria fet res més que pronunciar la paraula *perdó*, y s'hauria donat per satisfeta indultant á las victimas de las sevas ideas, per més convenuts qu'haguessin estat de l'injusticia de la condemna qu'els vilipendia. Altgeld, més noble, no ha volgut perdonar lo que no necessitava perdó, sino justicia, y escrutant la causa, y analisant els fets, y pesant el valor dels detalls y del conjunt d'aqueu monstruositat, ha publicat un notabilissim document que conté la friolera de DISSET MIL PARAULAS, y amb ell ha dit al món en general y á la burguesia nort-americana en particular, qu'ell no es volia fer cómplice de tals infamias, y que, per esperit de justicia, no perdonava, sino que «reabilitava y declarava lliures de tota culpa als condemnats de Chicago, posant remey al mal en tot quant li era possible fent posar desseguida en llibertat als que cumplian condemna, ja que no podia fer resuscitar als morts.» Aquesta nobilissima conducta es veu criticada pels diaris burguesos de la gran republica modelo, els quí, no tenint altres arguments qu'oposar al document del governador reabilitant als anarquistas, diuen que «quan menos aquesta mida ha sigut presa amb inoportunitat, per l'increment qu'actualment prenen per tot arreu las ideas anarquistas y perquè no passa un dia sense que á Austria, Espanya, Italia ó Fransa no esclati una bomba ó no hi hagi una demostració pels partidaris d'aquestas ideas.»

Es comprén que la premsa burguesa nort-americana s'embotrassi amb la farum de sang y no vulgui la reabilitació dels condemnats de Chicago. Aquell monstruos procés fou obra genuinament burguesa, y ningú renega de sos propis actes. Més la justicia, no la qu'és fa am las lleys, sino la justicia verdadera, no és una cosa que valgui tant poc pera que no sapiga tard ó dejorn obrirse pas entremittit d'advertitats diverses; y si un governador en 1887 va esser juguet de la burguesia prestante dócil á cometre l'abominable acte de fer dictat y permetre executar cinc sentencias de mort, un altre governador no ha volgut ocupar aquella envilida cadira sense rentar abans la sang que la envilia, y l'acte de la burguesia de Chicago, que com tot castig injust havia ja resultat contraproduhent, era acaba de demostrarse sens llog á dupte y per tots quatre costats, tant abominable y repugnant com realment és, afegint llores á la bandera negra de combat qu'el proletariat universal té aixecada fa més de sis anys amb el gloriós nom de MÀRTIRS DE CHICAGO.

DISQUISICIONS MORALISTAS

Després de la escandalera promoguda á la capital d'Espanya per *La Fulla* de Madrid, és interessant coneixe lo que diuen els periódics de la cort sobre l'*Artista* que va ser objecte de las atencions dels pares de familia de la vila de l'ós.

Diu aixís *El Liberal* en una de las sevas derrerres edicions:

LA BELLA CHIQUITA. La celebració momentánea de la *Bella Chiquita*, ha proporcionat á la danzante francesa no pocas ventajas. Entre otras, la de obtener la generosa protecció de un americano residente en

Sevilla, el qual señor, con una ternura exclusivamente paternal (la edad del protector destruye la posibilidad de cualquier otra hipótesis), se ha constituido en algo así como padre putativo de la agraciada joven.

La artista, según nuestras noticias, lejos de mostrarse ofendida con las denuncias que contra ella han formulado los Padres de Familia, está contentísima, tanto por la generosa protecció del respetable americano, como por las contratas que se le ofrecen en las más importantes capitales de Europa.

Según personas que se dicen bien enteradas, tan agradecida está á España la *Bella Chiquita*, que no cesa de llamar á nuestra nación su *petite patrie*.

Y, en efecto, aquí ha nacido á la vida de la celebridad. Heus aquí á lo que conduheixen las persecuciones extemporáneas: á afavorir casi sempre al perseguido.

Si á la *Chiquita* aquesta no li haguessin dit res els *fullos* de Madrid, continuaria sent una baylarina de mala mort á qui no faltaria feyna per anar tirant en aquesta misera vida. Mes la persegueixen ridiculament, es promou una gran publicitat, y la del *ball del ventre* passa á *ballar la més grassa*, colocalcent poc menos qu'á l'altura d'una celebridad, ploventli are las demandas de contracta amb redobladissima ventaja que las de poc abans. ¡No sembla sino qu'algún pare dels perseguidors s'hagues proposat *protegir* á la baylarina francesa!

Dintre pocs dias la tindrem també á Barcelona, contractada per la empresa del Calvo-Vico; y si *La Fulla* d'aquí la persegueix, ja estig veient com, en llog de quatre funcions per las qu'actualment està contractada, no para fins á quaranta y es fa rica am las persecuciones fullosas.

Lo qual que no pod menos de fernos exclamar á nosaltros:

—¡Qui pogués ser baylarina am las persecuciones de qu'hem sigut objecte! ¡A lo menos ens tocaria tirar cent mil exemplars semmanals de *LA TRAMONTANA*!

Però no és tot hu manejant la ploma ó remenant el ventre, ni tractantse de tindre d'hèures-selas am gent tant moralisadora com la que forma *La Fulla*. A la *Bella Chiquita* las llansas se li tornan canyas, y las persecuciones li valen més que tots els reclams, proporcionantli inmens profit y fins no escassa honra dintre de l'art que *cul-iba*. A nosaltros las meteixas persecuciones ens portan á la garjola, ens causan dany inmens de moment, y després, tenint sempre suspés demunt de nostros caps la massa de Fraga per partida doble del fiscal y de *La Fulla*, ens veyem obligats á no poguer tractar las qüestions de qu'és de fer eco el perídic amb aquella llibertat no á que per dret natural es té dret, sino ni tant sísquera am la poqueta que concedeix la ley, perquè no faltan denuncias públicas ó particulars que fastiguejin, jutjes que dictin autos de presó exigint fortas fianças metalicas, ni jurats que dongui la casualitat de resultar plens de carlins y condemnin portant la passió política ó el fanatisme religiós á l'administració de justicia.

Y es qu'en tot es veu la mà dels temps que correm: tractantse d'una baylarina, fins perseguintla se la protegeix; tractantse d'un periodista amb honradas y humanitarias conviccions... creyem que fins volentó protegir el perjudica. ¡Figurintse, doncs, que té de succehir quan ja es tira á rebentarlo!

Y no creguin els meus lectors que d'aixó se n'exceptuin ni la meteix premsa; no, senyors. Comparin, si nó, lo qu'ha fet la premsa de Madrid tractantse d'una baylarina y lo que va fer la premsa de Barcelona tractantse d'un periodista. Aquí es conciliava el dret fent prosperar denuncias particulars impropcedents y empressant companys de professió, y res, la premsa liberal tant callada, donant la noticia á secas ó no dibent res. Allí, en cambi, es persegua, no un pretingut delictive, sino una senzilla falta, que no tenia cap ríca d'interés comparat am lo qu'quí va succehir, y tot el periodisme més ó menos liberal de Madrid, com un sol home, es va tirar demunt l'associació perseguidora atacantla furiosament am la terrible arma del ridícul. ¿Es acás que la premsa de Madrid és diferent de la de Barcelona? Nosaltros creyem que no. Lo que hi havia de diferent és qu'quí es tenia que defensar á un periodista d'ideas massa avanzadas, segons ells, y allí... allí es tractava d'una baylarina de vint anys y guapota per més senyas. ¡Bona está la moral entre els pares moralisadors y els periodistas *embaylarinats*!

D'aixó resulta justificada la nostra exclamació de

—¡Qui pogués ser baylarina!

Mes com no tot té de supeditarse, y menos en materias de moral, a pendre per patró els temps que corren, plens d'immoralitats per tot arreu y ahont la formalitat, primera condició de moral, està sempre pels núvols, dirigim el nostre cor a un altre punt y formulem dins nostre cervell las bases d'una societat verdaderament moral; y aixis quedarem a honesta distancia tant dels gatamoiixos que perseguixen l'efecte y deixan las causas de la immoralitat, com dels aficionats a bufas y bavlariyas que creuen qu'el millor art és exhibir las pantorrillas y remenar las caderas y dels periodistes *quijotes* qu'es posan a *desfachadores de entuertos* no més que quan es tracta d'eminiencias com la *Bella Chiquita* ó altres per l'estil.

CARTA ENCLOSADA

A la senyora Calor

Senyora: ¿Voi fer el favor, si es que no té inconvenient, de se un poc més indulgent y de no tindre tant mal cor?
 ¿Voi fer lo favor, senyora, de se un sic més rahonable y no ferse insoportable, com ho està fent a tothora?
 ¿Poden vostres ulls pensar qu'ens fa falta la calor?
 Doncs, miri: està en un error y per aré s'ha tallat.
 Es en va qu'es dongui atany apretant de tal manera, perquè avuy la classe obrera cregui que suba tot fàcil.
 No y dia, en tots instantns, del calor sent tal torment, qu'ha d'estar continuament amb el mocadó a las mans.
 ¿Se creu vosté tal vegada que necessitem sa *ardecencia* per subar? ¿Santia ingenuencia! ¿Y qu'en va d'ardecencia?
 Crèguim, torrensen al lit, puix no la necessitem, perquè avuy ja tots subem pitjor qu'un mal esperit.
 Miri, tenim advocats, polissos, municipals, magistrats, jutges, fiscais, puñts-sarriyas, diputats, molts ministres, capellans, monjas, freres, propietaris, procuradors y notaris.
 Re: una colla de... bons jans que tot lo món s'han fet seu ab tremendas, fent lo curro, y veient que queda un burro (1), no volen may aná a pes.
 Més ben dit: a tots aquets nosaltros els mantenim.
 Figuris, doncs, si tenim de guanyarne de quartets.
 Figuris vostre mesteia ab tanta com n'hem d'agarrar, si ens fem bon tip de subar sense pogué da' una queixa.
 Perque el més bonic de tot es que si ens exclamem per lo moit qu'ens fatiguem, ens clavem cop de garrot.
 Ja veu, doncs, bona senyora, que no ens fa falta per res, sent aixis que voste es lo que més ens encocora.
 Ans que d'explicarme arabi (ja qu'aquí intento acabar) un consell li vull donar: per més que no tóg cap saxi: ja que veig qu'és tant tossuda y en fer subar té gran deria, trasladi a la Siberia, qu'allí serà ben rebuda.

M. BONAPARTA

com autor de varios articles denunciats que van veure la llum pública en el periòdic de Madrid *El País*, y la comissió de diputats dictaminadora d'aquest assumpto ha formulat el dictamen proposant qu'es concedeixi l'autorización qu'es demana.

De modo que si las Cortes seguissin aquest criteri aprobant el dictamen en qüestió, s'hauria donat el cas de que l'immunitat parlamentaria no serviria pera emetre las ideas, qu'es precisament, si té de servir per alguna cosa, per lo primer que té de servir; però, en cambi, serviria perfectament per la comissió de delictes comuns, robo y estafa inclusius.

Magnífica manera d'enaltir el càrreg de diputat!

Si el famós dictamen s'aproba, proposo qu'en las próximas eleccions de pares de la patria votem al *Sindits*, al *Capdègós*, al *Pimago*, al *Xafarruc* y demes honorables membres de la classe de timadors, sablistas, atracadors, topistas, tomadors del dos, espadistas, etc.

A aquestos a lo menos els farà gran servey la immunitat parlamentaria.

Y per altra part no hi haurà cap temor de que s'emboquin publicant articles contra las institucions pels quals mereixen esser processats.

La república francesa ha manat expulsar del seu territori a l'anarquista italiá Cipriani, que a Fransa no ha realitat cap acte que ni am sombra de criminós ni subversiu pogués tatarxar.

La república francesa per alguna cosa està aliada am l'imperi absolut de Rússia, y sembla que no desaprofita l'exemple.

La democracia governamental dels nostros vehins està tant saturada de virus absolutistas, qu'aviat ningú serà capás de distingir, si lo qu'allí regeix és absolutisme democràtic ó democracia absolutista.

El govern, per fi, ha tocat retirada dels procediments de forsa que volia emplear en la Corunya fent posar en llibertat a tots els individuos de la Junta de Defensa qu'estavan presos, y prometent un honorós arregio.

Per conseguir treure profit dels nostros actuals no hi há medi millor qu'el mostrarse enérgic y digne. Com las situaciones politicas se sostenen tan sols enganadas am saliva de juna, temen els governs tot sotraqueig una mica fort per temor d'anarsen amb ell a rodar, y l'evitan tant com poden.

Tenen, doncs, els gallegos ben guanyada la capitania general que tant ambicionan.

Y constilshi que nosaltros fins els donariam la nostra.

Martinez Campos y tot inclusiu.

Al carrer de Sadurni, y tota voltada de casas de ninfas de l'honor atrotinat, hi há una cerveseria qu'ha pres per nom el de *La Bella Chiquita*.

Are no més falta qu'al devant s'hi planti una taverna que s'en digui *La Fulla*.

Y qu'es fassin la competencia en materias de moral.

Y tindrem dintre de Barcelona quadros de costums madrilenyas.

Amb el transcurs de quatre ó cinc dias n'hem tingut tres de salvas d'artilleria y galas d'ordenansa.

Sota las galas oficials s'hi amaga la miseria popular.

Com el soroll de las salvas qu'alegran als satisfets apaga els gemecs que llemtan els famolencs.

A dos meses y un dia d'arrest cada un han sigut condemnats dos infelissos que van robar entre els dos... un cabas de fems valorat en deu cèntims.

Que s'aconsolin aquets pillos tontos y desgraciats pensant lo diferent qu'els aniria si en llog d'afanar un cabas de fems s'haguessin dedicat a *irregularisar* algun centenar de milers de pessetas.

Alguns periòdics de Madrid tornan a ferse eco del rumor de que estem abocats a una dictadura militar, que seria exercida pel general Martinez Campos.

Estàn de broma als *Madriles*.
 ¿Encare volen dictadura millor que l'actual y exercida am menos responsabilitat?

Els republicans que continúan allunyats de las Cortes amb el retraimnt qu'implica anar a la revolució, no passa dia que no vigilin y acordin si hi tornan ó no hi tornan a fer el jog legal de la monarquia.

La veritat siga dita, si no tenen medis de fer práctic el retraimnt provant que deixan el sucre per pendre el ferro, lo millor que poden fer és tornarsen a las Cortes y agitar desde allí al país pera prepararli a més activas y contundents empresas.

Per altra cosa és jugar al retraimnt igual que la quitxalla quan juga a soldats de plom.

La societat del ram d'ebanisteria que té per nom *El Tratado de la Unión* es reunirà en assemblea general el próxim diumenge, a las 10 del mati, en el seu local social del carrer de l'Aurora, n.º 12, principal, pera tractar assumptos importantissims pel ram en general, en virtut de lo qual pegan l'assistencia a dita reunió de tots els socis.

Demà dissapte, dia 29 del corrent, es donarà una vetllada sociològica en el *Círcul Regenerador* de Sant Martí, barriada del Poble Nou, carrer del Cementiri, n.º 203, prenenthi part varios oradors obrers.

En el meteix local abans citat del *Círcul Regenerador* del Poble Nou, el diumenge próxim, a las 9 del mati, es celebrará l'inscripció civil d'un nen fill d'Enric Casanovas y Carme Estany, invitante a tots els lliurepensadors, sociats obreras y escolas laicas a tal acte, confiant en l'assistencia de tots els amants del Progrés com a prova de solidaritat y afecte a las prácticas civils prescindint de tota cerimonia religiosa.

Lo dia 23 y 24 es van celebrar públicament los exámens dels alumnes de l'escola laica de Sant Feliu de Guixols, anomenada *La Verdad*.

La concurrencia va quedar del tot satisfeta al veure els notables avensos que fan deguts a l'acertada direcció del professor Rafael Piñol y als seus estorsos.

Rebin el nostre amic Piñol y tots els seus deixebles, desde las columnas de LA TRAMONTANA, la més entusiasta enhorabona de tots els que de veras treballan en pró de l'emancipació humana.

La societat de Paletas de Barcelona la una entusiasta crida a tots els obrers, socios y no socios, d'aquet ram de treball, pera qu'el diumenge próxim, dia 30 del corrent, a las 9 del mati, acudeixin al local de la citada societat, carrer de Ferlandina, 20, principal, ahont en reunió íntima tractaran de la millora de l'ofici y de la defensa dels interessos de la seva classe.

Estàn ja agotante las láminas que representan a *Colón* devant del concili de Salamanca, reproducció del famós quadro de Harabino, que regalem a Barcelona als compradors de *Justo Vireya La Ley y la Clase Obrera*.

Repetim de nou als nostros lectors que tant bon punt s'ens hagen acabat las qu'ens restan, quedem rellevats de tot compromís de donarne cap més.

ESPECTACLES

CONCERTS D'EUERPE EN EL TIVOLI

El demans d'aquesta setmana va celebrarse el seú de la temporada, executantse un escullit programa y estrenantse la nova composició a coro y orquesta *Remors matutins*.

Cal citar, de las composicions executadas, *La Giratut*, *Marxa Circasiana*, *Tu bon matí*, *El Guitarrero*, *Una fontida*, *L'ombra*, *Gogly y pinyo* y la *marxa de l'Africana*.

La lletra de la nova composició és dolenta, tant com la d'els *Melletes* y *Festa germana*, estrenadas aquesta temporada. An aquest pas, fins el jut de casa farà posas. La música és poc inspirada. Si el seu autor, an els coneixements musicals qu'es veu que té, hi ajustés l'inspiració, no daptem qu'obténdra un exit. L'execució de tot el programa, tant per part del coro

(1) El poble espanyol.

Alguns dels pares de la nostra patria van ja perdent el pudor polític de tal modo, qu'aviat ja no hi haurá per ahont agafarlos ni amb estanallas.

Fa ben poc temps per cert que, demanant el jutjat permis pera processar a senadors per delictes comuns, unas vegadas per estafa, altres per quebra fraudulenta, y altres per malversació de caudals publicos, van negarse aquestas autorisacions escudantse am la immunitat parlamentaria, com si aquesta fos pera encubrir amb el seu mantell al lladre ó a l'estafador.

Peró, en cambi, are el jutjat demana autorisació pera processar a un diputat republicà

... n. de l'excusa, bé, excepte en la primera y segona part d'una fontada, que va semblar una orga de gata. El mestre Goula, treballant de ferm. Pel proxím 15 d'Agost esta anunciat l'octau.

FILARÒNIC

INCOMPRESIBLE

Qui ho entenga...

Cuantos son, y no lo dudo... Hasta eran profesos... Escucha, niña graciosa... Los van degollar á tots... Tanta luz ya me deslumbró... De Sant Pol al Pol Nord... Els joves d'atuy en dia... Pon vino al Comendador... Tus ojos son dos luceros... Hi entrá l'arcalde y tot... Es un pa com unas hostias... Caballero también soy... Casí gritan esos malditos... Farán la comedia Or... Yo te vi, te idolatre... Lo que va de ayer á hoy... Cuéntame de un sabio que un dia... Es parenta del rector... Va ser d'un tip de monjots... En el centro me hallo yo... A la claror de la lluna... Ah! No es cierto, áncel de amor... Palos con dinero? Vengan! Al campo, don Nuño, voy... Soy Machuca, el de Pedraiba... Farán ceniza pel dios... Dofia Inés del alma mia... Fou regnant Carlos segon... El aura que vaga lleña... Sents com canta el rossinyol?... Esta es mármol de Carrara... Telo molt (Apre: Taldon

BERNABÉ LLIBRE

Hi hà en el vèhi poble de Sans unias monjas dedicadas à l'ensenyansa, que estarian molt més en caràcter exercint d'inquisidoras que procurant instruir criaturas.

El dimars de la setmana passada va succehir qu'una nena de sis anys qu'anava al collegi en qu'exerceixen de professoras las citadas monjas, no va compareixre à la nit à casa seva, omplint de congoixa als seus pares el no vèrela després de l'hora regular de sortida del collegi, per la qual la mare s'en va anar allí à preguntar per sa filla, obtenint per única resposta que no sabian res d'ella.

Y va anar passant el temps y fentse fosc, y la nena no compareixia à casa dels seus pares. Espantats ja aquestos, anavan à donarne part à l'autoritat local, quan una nena condeixeble de la Francisqueta (aixís es deya la criatura perduda) va trobar à l'atribulada mare y va dirli que la filla que buscava era al collegi de las monjas, tancada en un quarto fosc en càstig d'una falta que deyan qu'havia comés.

Per segona vegada l'acongoixada mare va dirigirse al collegi à preguntar per la filla del seu cor, y també per segona vegada va obtenir la resposta, després de molt bregar pera que fos escoltada, de qu'allí no hi havia la tal nena ni sabian res d'ella.

La desesperació y la congoixa més terrible va apoderarse llavors dels infelissos pares, que acudiren à l'arcaldia à donar noticia de la desaparició de la seva filla, es feren investigacions per Sans y per Hostafrancs, resultant tot inútil; y del modo que ja poden suposar tots els que siguin pares y estimin à sos fills, van passar aquella terrible nit el marit y muller que tant de sobte acabavan de perdre una filla sense saber com ni per ahont.

A tot això va venir el nou dia y tornaren à renovar las investigacions en busca de la filla perduda, y per tercera vegada anaren al convent, collegi, inquisició ó lo que siga, y per tercera vegada, com Sant Pere à Cristo, negaren també las monjas Paulas de Sans una filla à la seva mare.

Mes poc després tornaren à trobar à la amigueta de la perduda y altrás nenas del collegi, y tant van insistir repetidament en que la noya estava tancada allí dintre, que la mare va tornarhi à anar en tal grau d'agitació, desesperada y disposta à reclamar la seva filla, que las monjas, tement que la seva acció trascendís al públic, van amansarla primerament y després van acabar per dir que efectivament tenian allí

la filla que buscava, y que no digués res y que no se n'enterés ningú que tot s'arreglaria.

Com à una boja demanà llavors la mare à críts la seva filla, y, no poguent ja posar excusass, anaren à buscar à la perduda, que, esglayada d'espant, contà à la seva mare, després d'abarrassarla y plorar nerviosament, que l'havien tingut tóra la nit tancada en un quarto fosc y soia ahont la por la matava, havent tingut d'auxiliarla dugas vegadas de caygudas qu'havia tingut d'una cadira.

La mare increpà durament à las monjas y fugí d'allí am la seva filla, qu'estimava ja tant més per quant l'havia ja plorat perduda.

Aquets són els fets qu'ens ha relatat un individu de la mateixa familia interessada, qu'habita en la baixada del Santicristo, n.º 1, pis 1.º del vèhi poble de Sans, dihente el pare, Pere Bergadà y la mare Antonia Roca.

¿Tenim ara de calificar el cas? No. Si diguésim tot lo que l'indignació ens dicta, no seria la nena Francisca Bergadà y Roca la única víctima de las monjas de Sans y dels seus defensors.

Callem, doncs, però guardem en la memoria els agravis y no olvidem las ensenyansas del present pera en el pervindre procurar un bon saldo de comptes que no ens deixi may més en la insolvencia actual pera pagar com es degut als nostros enemigs.

D'un convent de monjas de Sant Vicents de Paul s'ha escapat una seráfica esposa del Senyor, crehent qu'ha preferit la companyia d'un subjecte que li ha proporcionat l'escapatoria que la de totas las demés germanas d'oració que vivian entregadas à Deu.

Aquesta bona senyora es deu estimar més ser auccel de bosc que de gabia.

Lo qual trobo jo molt posat en ordre, perquè à mi també em passa el meteix.

Fa ja una bona temporada que per Barcelona menudejan els robos qu'és una benedició de Deu.

Es veu qu'el partit conservador fa prosèlits, per lo que tothom vol adquirir pera conservar.

Y passar després à la categoria d'aquells que, després d'haverse enriquit comprant els bens del clero per un tres y no res, després es tornan més papistas qu'el papa y s'están à l'Eglesia més qu'els confessorias.

SÚPLICA

Vosaltres, noyas, qu'esteu al balcó del meu devant y tot lo dia canteu, y mentrestant treballau ab afició molt constant, seguiu cantant: ja mi aveng al vostro cant tant pesat; canteu, canteu totes cinc, perquè molta mandra ting y em fareu dormir aviat.

EPIGRAMA

—Repara allí la Gló assentada. (Qu'hermosa és! N'estig prendat de debó —Mes goig faria si estés en més bona posició.

JOAN VIA

XARADA

Prima-invers è mineral, com també ho és la segona, y cavilant una estona trobarás qu'el meu fill és carrer de Barcelona.

C. JULIÀ DE SABADÉL

ROMBO

Substituir els punts per lletres de modo que, llegidas vertical y horizontalment, diguin: 1.º ratlla, consonant; 2.º ratlla, animal; 3.º ratlla, prenda de vestir; 4.º ratlla, nom de dona; 5.º ratlla, objecte de carretes; 6.º ratlla, nom de dona; 7.º ratlla, vocal.

C. BARBERA y CAROL

LOGOGRIFO NUMÉRIC

1 2 3 4 5 6 7 8 Poble català
9 10 11 12 13 14 15 16 Nom de dona
17 18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30 31 32
33 34 35 36 37 38 39 40
41 42 43 44 45 46 47 48
49 50 51 52 53 54 55 56
57 58 59 60 61 62 63 64
65 66 67 68 69 70 71 72
73 74 75 76 77 78 79 80
81 82 83 84 85 86 87 88
89 90 91 92 93 94 95 96
97 98 99 100

Isidre Torres

TERS DE SILABAS

Substituir els punts per lletres de modo que, llegidas vertical y horizontalment, diguin: 1.º ratlla, nom que's dona à una ciencia; 2.º ratlla, peix mitològic; 3.º ratlla, auell.

R. FERROU C.

GEOGRÀFIC

X
OT
II
T
1893

LLIBRENS BOVE

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO DERRER

Xarada: Ca-bras, Sal-do-ni.

Anagrama: Cama-maca

Geogràfic: Per punts un erissó.

CORRESPONDENCIA

S'aprofitarà alguna cosa de lo qu'han enviat els que firmen amb els següents noms:

B. de l'Orina.—I. Torres.—M. Bonapasta.—F. Tiana.—M. Jordana.—C. Julià de Sabadell.—M. Campa Ra.—E. Torres.—Ll. Rové.—E. Torres Padrós.—C. Rossi.—R. Milord.—P. Giró y B. de V.—B. Llorens.—C. Barrera.—Juan Via.—A. Lloret.—Mr. Eugon.—Phanquesbó.—Noy de Sans.—J. Grau Llanes.—E. Barbillo.—I. Pataleta.—Ll. Manyé.

Els originals dels que no es nomenen no ens serviran.

Imprempta de L'Asenc, Ronda Universitat, 4, Barcelona

Biblioteca de LA TRAMONTANA

ESTUDIOS FILOSOFICOS-SOCIALES, por J. Llanas.—Un tomito de 224 páginas, conteniendo las materias siguientes: La Familia.—Apuntes de estadística universal.—¿Qué es Anarquía?—La Política, 30 cént.

LOS PARTIDOS SOCIALISTAS ESPAÑOLES, por J. Llanas. Lo que son.—Los que tienen razón de ser.—Los que convienen.—Lo que tendrían que ser.—Procedimientos y relaciones mutuas.—Estudio y juicio crítico de los mismos. Un folleto de 16 grandes páginas con letra muy compacta. 10 céntimos.

LA MUJER EN EL CRISTIANISMO, por Cristóbal Litran, con el prólogo La mujer ante la Ciencia, por Odon de Buen.—Un elegante tomito de 96 páginas conteniendo y comentando las más notables y sabrosas barbaridades con que los Padres de la Iglesia han vituperado à la mujer.—Encuadrado en rústica, 50 céntimos. Elegante encuadrado en tela, 1 peseta.

Episodio dramático-social

JUSTO VIVES

por A. Llorens

con el prólogo Literatura Obrerista de Llanas

La Ley y la Clase obrera

Guía-práctico para el ejercicio de los

DERECHOS INDIVIDUALES

consignado en las leyes de

Reunión, Asociación, Imprenta y Registro civil

Un tomo en 16.º de 256 páginas, esmerada impresión y encuadrado con cubierta à varios colores

UNA PESETA

REGALO.—A los compradores de Barcelona se les regalará una lámina, mientras haya existencia de ellas, del célebre cuadro que representa à Colón ante el Concilio de Salamanca, publicado en las dos páginas centrales de nuestro número extraordinario en conmemoración del cuarto centenario del descubrimiento de América.

De venta en esta ciudad en el kiosco Tasso, Rambla de las Flores, frente à la calle del Hospital, en la librería de L'Asenc, Ronda de la Universidad, número 4, en la Sociedad La Lut, Fovandina, 20, y en la Administración de este periódico.